

ნანუკი

გამოცემის XXXVII წელი. ფასი 2 მან.

ამა თუ იმ მიზეზით სამუშაოდან გათავისუფლებული ზოგერთი მუშაკი, „ნომენკლატურული“ თანამდებობის მოლოდინში უარს ამბობს იმუშაოს იქ, სადაც გზავნიან.

ნახ. მალაზონიასი

— ხელსაც არ გავანძრევ, სანამ ჩემი ნიჭისა და უნარის შესაფერ „ნომენკლატურულ“ თანამდებობაზე არ გამგზავნიან.

„ნიანბის“ ჟიურული კონკურსი

საქართველო
ბიზნისი

ახმეტის რაიკომპკავშირის გამგეობის თავმჯდომარეს ახს. ალ. გოდერძიშვილს

პატივცემულო ალექსანდრე! უპირველესად ყოვლისა, ვიღებთ ხელში მუდმივ კალამს, გიძღვნი მხურვალე სალამს და გისურვებთ გულმოდგინედ გულში ჩასახული მიზნების 159,9 პროცენტით შესრულებას.

ძვირფასო მეგობარო! დაე ლოცვა-კურთხევა ნუ მოაკლოს მამაზეციერმა თქვენს საეპროქსელს და იდიდოს და იდიდებოდეს მისმა სახელმა, რამეთუ იგი ცნობილია ახმეტის ფარგლებს მიღმა, რადგანა, როგორც საღმრთო წიგნშია ნაღალადები: — „საქმემან შენამ გამოგაჩინოს შენ!“

ჩვენ ხომ ამას წინათ გვქონდა პატივი ჩვენი ელამი თვლებით გვეხილა იგი და დაგვრჩენოდა ისეთი წარუშლელი შთაბეჭდილება, რომ ზოგიერთი მოგონებისაგან ახლაც „გვაქროლებს და ტანში გვზარავს“.

ჩვენს ლოცვა-კურთხევას, რა ღმერთი გაგვიწყრება და როგორ მოვაკლებთ თქვენს მუშაკებს, ვინაიდან, თუკი სცოდავენ, იმისათვის სცოდავენ „რამეთუ აღარ იციან რასა იქმონენ“.

ნახ. ჯ. ლოლუაბი

მეფე ერეკლე — რაც გინდა მთხოვე, მათე ბიჭო, და აგისრულებ!

მანი — ოღონდ წყნეთში წყალი გამოიყვანე და სხვა არაფერი მინდა.

უპირველესად, როგორ არ მოვიგონოთ თქვენი სოფლის კომპერატივის სასადილო № 1-ის სამწყსო, სადაც გამგეობს პატივცემული გიორგი თუნაური? აბა მეზუფეტე კირაკოზოვს ან მზარეულ ავეტიკოვს რაში უნდა დადოს ბრალი ადამიანმა, თუ პაპანაქებისაგან თავის დასაცავად ერთმა გაბუტულმა უდისციბლინო გოჭმა სასადილოს მაცივარში უფაქტუროდ ამოჰყო თავი, ანდა, თუ იქვე მოიკალათა ყოვლად უდანაშაულო ძროხის 13 კილოგრამმა ლეშმა? ანდა, ბუზბდაზავებულ მაგიდაზე თუ კეთდება ბიტკი და კატლეტი? ანდა, კვირაში ერთხელ თუ ირეცება პაპისდროინდელი იატაკი? — გეგმა ხომ სრულდება და მეტი ვის რა უნდა. ვისაც იქაური სადილი არ მოსწონს, სხვაგან წაბრძანდეს, ვარდები ჰტენია და მგლის მადაც ჰქონია, რაში გვენალვება.

ან ის ამბავი როგორ დაგვავიწყდეს, 7 გასაშლელი საწოლი რომ მოიგეს თქვენი რაიონის იღბლიანმა ლატარის ბილეთოსნებმა, ხოდაშენსა და ქისტატურს შორის რომ ატარეს და ატარეს ისინი და, ბოლოს, შემნახველი სალარო რომ იძულებული შეიქნა აბუზღუნებულ მოგებულთათვის საწოლის საფასური გაეცა მხოლოდ? ფული ფულს მიუმატონ და რიგიდან რიგიანი საწოლები რომ ჩამოიტანონ, ის არ ჯობია?

განა რა გული უნდა გვქონდეს, წმინდანად არ შეგრაძკყოთ სოფელ ხორხელის კოლმეურნეობის მალაზიის ნოქარი მიხეილ მრელაშვილი, რომელსაც სრულიად უბრალო ხელის სიმარჯვით შეუძლია ნახევარი მეტრი ჩითი ერთ მეტრად გაასაღოს, მომხმარებლები აბუჩად აიგდოს, წონა-ზომის საკუთარი ერთეულები დააწესოს, მთელი სოფელი აიშხედროს და მერე ასეთი პატრიოტული განცხადებაც მოგართვათ:

„ამ ჟამათ ვიმყოფები შვებულებაში, დრო უკვე ამორწურა შვებულებისა საჭიროა მუშაობის დაწყებისა... ამიტომ გთხოვთ გამგზავნოთ ყველაზე ჩამორჩენილ მალაზიაში რათა ის დავაყენოთ სათანადო სიმაღლეზე ყველა სახეობებში, სიტყვა ვაქციო საქმეთ.“

მთხოვნელი მ. მრელაშვილი.

ან რამ უნდა ამოშალოს ჩვენი მეხსიერებიდან თქვენი სასურსათო მალაზია, რომელსაც ანდრო ალადაშვილის დირექტორობით უდგას სული და სადაც მღრღნელთა საპატიო წარმომადგენელი ისეა მომრავლებული, რომ ყოველ პროდუქტზე თავის სამარცხვინო ნაკვალევს ტოვებს: ანდა როგორ არ უნდა დავაფასოთ მალაზიის სექციონერი ლეილა ყოჩიევა, რომელსაც წესად გაუხდია ახმეტაში მალაზიის დახვეტა საჭირო არ არისო და თავის სიბინძურით ჩაშავებულ 1958 წლის დეკემბერში მიღებულ ხალვას 1959 წლის ივლისის დასასრულს ისე ყიდის, რომ თვალსაც არ ახამხამებს?

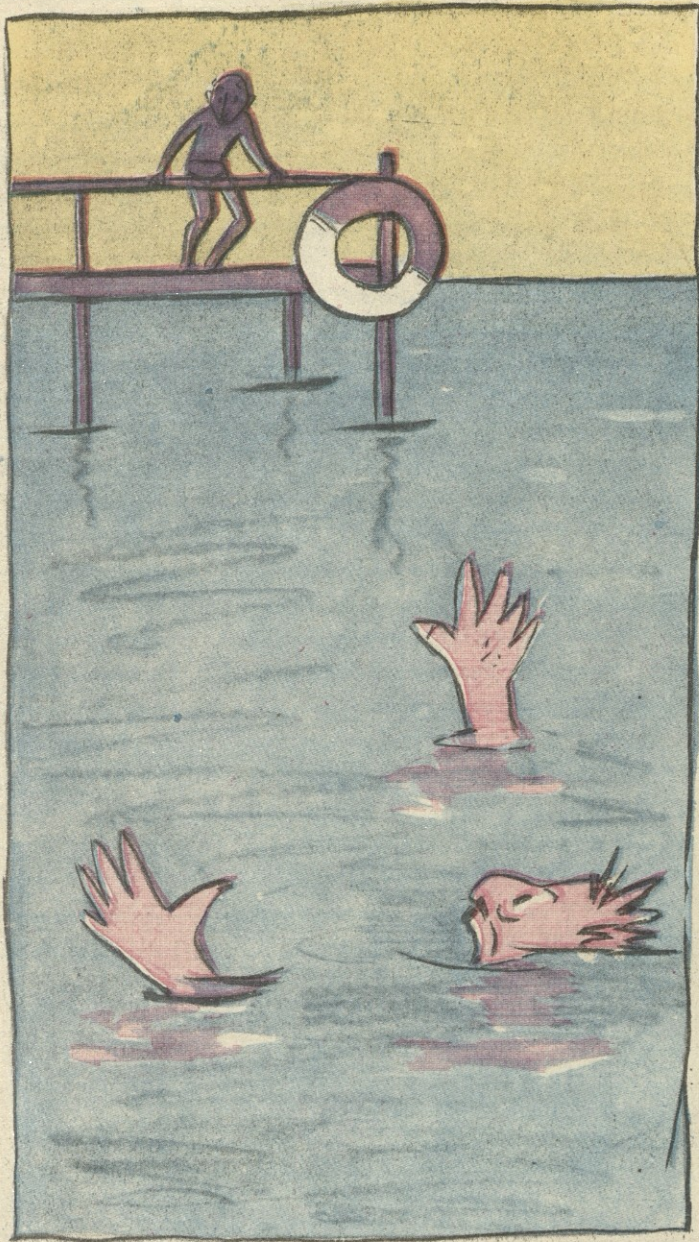
კიდევ მეტი შეგვეძლო მოგვეწერა, ძვირფასო ალექსანდრე, მაგრამ ჯერჯერობით ამას დავჯერდებით.

ამ წერილს პირადად თქვენ გიგზავნით, მაგრამ, რაიონის სხვა თავკაცებიც თუ წაიკითხავენ, კარგს იზამენ. იქნება ხანდახან საფუძვლიანად შეიხედონ მალაზიებსა და სასადილოებში, რაიმე ღონისძიება იხმარონ მწერებისა და მღრღნელების წინააღმდეგ და მალაზიის ნოქრებს ხანდახან ჩვარი და ცოცხი დააჭერინონ ხელში, ვიდრე იქაურობას ვინმე მესამე პირი მიაღებოდეს და თავგებთან ერთად სხვა მოზრდილ მღრღნელებსაც გამოაყოლებდეს.

პატივისცემით: დროდადრო თქვენი

„ნიანბი“

(კონსულტაცია)

გვირგვინს, ისევე როგორც ყველა საგანსა და მოვლენას, თავისი ისტორია აქვს. რა არის გვირგვინი. რამდენი სახის გვირგვინი არსებობს? გვირგვინი არსებობს სამეფო, ოქროსი და მის მატარებელს გვირგვინოსანს უწოდებენ. გვირგვინები კიდევ არსებობენ ადამიანის თავზე, რომელთა რაოდენობის მიხედვით განსაზღვრავენ რამდენი ცოლი ეყოლება ამა თუ იმ კაცს, არსებობენ დაფნის გვირგვინებიც, რომლებითაც გენიოსებსა და ჩემპიონებს აჯილდოებენ, არსებობს აგრეთვე ყვავილების გვირგვინი, რომლითაც გოგონები თავს იმშვენებენ. და ბოლოს არსებობს სპეციალური დიდი გვირგვინი ანუ „ვენოკი“, რომელიც მიცვალებულთა პატივსაცემად იხმარება.

გარდა ზემოაღნიშნულისა, ეს გვირგვინი, ანუ „ვენოკი“ იხმარება როგორც მლიქნელობის საშუალება. ასეთი გვირგვინების წყალობით მდიდრდებიან თბილისისა და პროვინციის მეყვავილეები. მაგრამ როგორ უნდა გამოვიყენოთ გვირგვინი, როგორც მლიქნელობის საშუალება?

1. თუ თქვენს უფროსს მოუყვდა ვინმე, დაადგინეთ მკვდრის ვინაობა, სახელი, მამის სახელი, ნათესაური დამოკიდებულება უფროსთან და თუ იგი დაახლოებით დედინაცვლის მამინაცვლად მაინც ერგება, მოიწყინეთ და ასე დადგრემილმა იარეთ უფროსის კაბინეტის წინ, ვიდრე იგი გაოცებული არ გკითხავთ მოწყენის მიზეზს. მაშინ კი ნულარ დამალავთ თქვენს გრძნობებს და აქვითინდით. გახსოვდეთ, რომ ცრემლი გულის მალამოა.

2. მიდით მის ოჯახში, არ მოერიდოთ იმას, რომ მკვდარს არ იცნობდით, წაიშინეთ ცხვირ-პირში ხელი, იბლავლეთ, იკივლეთ, ამას რას ხედავს ჩემი თვალები-თქო. მერე მიდით მეყვავილესთან, ორასი მანეთი დაუტოვეთ და შეუკვეთეთ გვირგვინი. სახლში რომ მიხვალთ, ხმამალა არ წამოგცდეთ—ძალი მიაკვდა სულშიო—ვინმემ არ გაიგონოს.

3. შეამზადეთ გვირგვინისათვის ასეთი წარწერა „უსპეტაკესი და უგულსხმიერესი ადამიანის დედინაცვლის მამინაცვალს ძვირფას მიხაკო ბიძიას უღარესად დამწუხრებული ვეროჩკა და ამბროსისაგან.“

4. გაატანეთ გვირგვინი ქირისუფალთან პატარა ბიჭს. აჩუქეთ 10 მანეთი და დაუბარეთ—ბიჭო, ამ ვენოკს რომ შეიტან იმ ოჯახს ქორთან, კუთხეში არ მიაკუჭო, მკვდარს თავთან დაუდევ, ისე, ყველამ რომ წაიკითხოს, გაიგე?

5. დადექით გვირგვინებთან და ყველას გასაგონად აქეთ თქვენი გვირგვინი—ასეთი ვენოკი არაა დღეს გასვენებაზე. ნეტავ ვინ ოჯახ-აშენებულმა მოიტანა. ალბათ დიდი პატივისმცემელი იყო გარდაცვლილის.

6. დასაფლავების დროს არ დაგავიწყდეთ შუაგზიდან გამოპარვა.

თუ აღნიშნული ფაქტი სოფელში მოხდა, საქმე უფრო იოლად წავა. ქალაქიდან მხოლოდ წარწერის წაღება დაგვირდებათ, რადგან იქ სატირალში ერთი გვირგვინი ტრიალებს.

თუ თქვენისთანა გულდათუთული კაცი კიდევ ჰყავს მიცვალებულს გვირგვინების რაოდენობა საგრძნობლად დიდი იქნება, ამიტომ არ უნდა გაგიკვირდეთ როდესაც მიცვალებულს უკან ხუთი მანქანა გვირგვინები მისდევს, ხოლო მოტირალი მეჩხერ ყანასავით ეგერ-აგერ დაბორილობს.

არის ზოგი ქირისუფალი, რომელიც საერთოდ არ აქცევს ყურადღებას გვირგვინებსა და წარწერებს, მაშინ თქვენ მთელი ნაშრომი წყალში რომ არ ჩავიცვივდეთ, ამიტომ საჭიროა რამდენიმე დღის შემდეგ უფროსს სხვათაშორის გადაჰკრაოთ—ეჰ, გვირგვინი რომ კაცს აცოცხლებდეს, ერთ ორასმანეთიან გვირგვინს კი არა, ხუთს მოგართმევდით, ჩემო ბატონო! თუ ამაგი არ დაგიფასდათ, მაშინ იერიში სხვა ქირისუფლებზე და მიცვალებულებზე მიიტანეთ. დავიჯერო, მთელი უფროსობა ისე ამოწყვეტილი იყოს, რომ ვინმე შორებელი ნათესავი არ ჰყავდეს სასიკვდილოდ გადადებულნი? ჰოდა, გამოიყენეთ, მეგობრებო, გვირგვინი, როგორც მლიქნელობის ერთ-ერთი საშუალება.

მურაზაშან გვირგვინიანი

— ვიხრჩობი, მიშველე, რგოლი მაინც გადმომიგდე!..
— თავში რომ მოგხვდეთ, ბატონო!

ფინიები

დათუნია განაგებდა შორიულ ტყის ფილიალს, აპარატში ბლომად ყავდა გოშიაც და ფინიაც.

ფინიები დათვს აქებდნენ, ადარებდნენ სპილოსა, დათუნიაც არ აკლებდა სახრავს და საკბილოსა.

ჰოდა, ერთ დღეს, როცა მოკვდა დათვის ღვიძლი ბებია, ფინიებმა მოთქმა-ვიშით ამოიგდეს ყბებია.

ცხედრის კუბო და სამარე გვირგვინებით შეამკეს, დათვის ხათრით მიცვალებულს ლამის თავი შეაკლეს.

მერე დათვიც მოკვდა, მაგრამ... ცრემლიც კი არ მოჰგვარათ,

დათვის სიკვდილს ისე შეხვდნენ, თითქოს ბუზი მომკვდარა.

მოდ, ასეთ ოინებზე მკვდარს ნუ გაეცინება, ნეკროლოგიც არ აღირსეს ნამუსგარეცხილებმა!

მის. გოკიაშვილი

ღამის ორ საათზე ღვინისაგან გაღუპილი სივსტის ძილეს ახანაცადა დაგრბობი კიბებზე და თავის ყურის მეშვეობით გერმანულ მუხრებში დაღრბობდა. კარი გაიღო და გაიჭრებოდა გერმანულ გამოცემაში.

— რაშია ნინუა, რაშია სეფე, ასე კითხებიან სტუპანს მგაგრბობის მაგიერაჲ თუ შენ კიბობი. — გმოდო, შე კაცო, ასე გვიან რომ შეხვდით, ვი-ფერე... სივსტის თათბი შელაყა.

— ამას კეთი მეგობრობა, პა კაცი მოვედი კეთილი გულით, გამარჯობაჲ ამ არ მიხვრის, უშე... და სი-ვსტის ისე მაგრაღ აუჩია ყური გერმანეს, რომ ბიბა-ლიასთან სისხლა გამოიონა. გერმანეს სიმურხისაგან კიბო-ღობი დაახრება. სივსტის მავიდასთან მივიდა, ძლიერად დაძვრა ხელი, მაგიდთან ბროლის სურა გაღმო-ვიდა და ნანახებრევიდალ იქცა, გერმანეს ცოლა სალო-მეშ თვალები თავს ეკავება.

გერმანე თავს ეკავება. — გამოფხიზლი და ხეალ ვილაპარაკოთ,—გასკრა კიბულში გერმანეს.

სივსტის კიდვე ბეჭის იდიდიარაჲ, აურადურია გერმანეს ოჯახი და დაქნაღი თავის ოჯახში შევიდა.

მერე დღეს, წიგნი მოკაულო და დასცივდილი სივსტის გერმანეს ახალ.

— შენთან არ მომესლება, ჩემო გერმანე, მაგრამ რა უნა, დასწყვილსი ღრთობა ღვინის მომონი, რას არ გავეყვიბინებს კაცს! გერმანე გულდავიფლებით უსმენ-და, სივსტის კი განაჯარობდა.

— მე აუთი ხასიათი მაქვს, ნიღინეგმა კაცმა რაც უნდა გამიკეთოს, ვაპტირებ, რა ვუთო მერე, კაცნი ვართ... ხომ იცი, მთერალ კაცს ყველაფერი გაბატონა და შენც მამატიე. გერმანე ჩემო, გერმანეს მართალად სასაყვედურო არაფერი უთხრა და ერთმანეთს შვიდიო-ბით გამოკრდნენ.

გავიდა ერთი კვირა, ღამის სამ საათზე აბრახუნდა სივსტის ოთახი.

— სივსტის, შე გულისა, გაიღე კარი. სივსტის ადგა და კარი გაიღო, ოთახში გერმანე შემოხანაცადა.

— სივსტის, ძილი დაფიფიერებ, გვიან, ხომ?

— კი, სწორი გითხრა, არ გელოდი ამ დროს.

— არ გელოდიო, შეგიტრცხვა დე ულუაში და კაცობა ჩემზე უფროსი ვინ მოვა შენთან, რას მიუტრებ, ვერ გა-მოფხიზლი კიდვე ხომ, ამ წუთში გამოფხიზობებ.— და გერმანეს ისეთი ალიფური აჟამა სივსტის, რომ სივსტის პირველ დაეშო.

— არც ახლა გამოფხიზლდები? აბა პა!— და გერმა-ნეს ახლა სივსტის გრაფის წამოაღო ხელი და მთლიანად გადასაბა ზედ, შემდეგ ცარიელი გრაფიანი კედლის თოლიო.

— შე დახვაციო, შენა, ასე ადრე რომ დაეაძინა, კა-თიმი ხომ არ ხარ?— გერმანეს ბეჭის ღინდა სივსტის, აურადურია იქაურობა და თავის ოთახისაგან წვიდა.

მერე დღეს გერმანეს მორიდებთ შეალო სივსტის ოთახის კარი. სივსტის მოღუშული დახედა.

— რა ვუთო მერე,—ღინეყო თავის მართლება გერ-მანეს, კაცნი ვართ, მთერალ კაცს ყველაფერი გაბატონა. შენი არ იყოს, ნაღვინეგმა კაცმა, რაც უნდა გამიკეთოს, ყველაფერს ვაპტირებ, ასე არ არის, სივსტის?

პ. პატირიძე

გორისაგან მიმავალ გზაზე სწორედ სოფელ ნი-გოხასთან გავიფიქრე და ავტომანქანა. მძღოლის მიერ ჩატარებულმა ავტორიტეტულმა „საქტემა“ შემოწმებამ აღმოჩინა, რომ მანქანის რაღაც ნაწილი იყო გატეხილი. საჭირო იყო თიხისთან და-კავებოდა, რომ ჩენი დაწესებულების გარეის სასწრაფოდ დახმარება აღმოჩენა. ამ ნაწილი მალე კიდევამ შესაცვლელად, ანდა, სატერაო მანქანა-სი მოქმედ გამოძებული „სახეობი ვითარებამ“ ბესქსირით დაეპირებინეთ ქალაქი.

გზიდან გადავიხვიეთ. მუკროვიმ ჩამდგარი ბო-ტები და მათზე გაბმეული დაფიქრე ნათლად ლაბე-პარაკოდნენ სოფელში ტელეფონის არსებობაზე. პირველი შენობა, რომელშიც შევიდით, მაღაზია აღმოჩნდა. მართალია, გარედან არაფერი იყო წარწე-რა არ ჰქონდა, მაგრამ, როგორც ჩანს, აქაურ მემკობრებებს ეს არ უღლის ხელს მისიგებაში.

— როგორ შეიძლება, მეგობარო, თბილისის დაეკავშირდეთ?— შევიკითხეთ მაღაზის ერთ-ერთ მფლობელს.

— ბატონო, ახლა არადაღვებია და ჩენი სოფ-ლიდან ვერაფერი დაუკავშირდებით,— გვიპასუხა მან.

— კი მაგრამ, რა შუაშია არ დაღვებია, ტელე-ფონი ხომ მოსწავლედ არ არის, არადაღვებზე იყოს!— გაევიკრივეთ ჩენ.

მელა — ესეც მტაცებელია, შეილებო, და ჩვენსავით უყ-ვას ქათამი.

— მოსწავლედ არ არის, ბატონო, მაგრამ ტე-ლეფონი სკოლაში გავყენებ, ახლა არდაღვებია და ტელეფონის ამარატიე მოხსნის და წაიღეს,— ავიცხსნა მოსახტებო.

— მამ საიდან შეიძლება ტელეფონით დარეკვა? — ყველაზე ახლოს კოლდუწყაროს სასოფლო საბჭოა, იქ წაბრძინდით და, თუ ხანი არ არის დაზიანებული, შევიღებ; მოაბრებთ დარეკა,— ასეთი რჩეული დახმარებულებს ნივსიდან.

ზაფხულის პაპანაგო სიტყვი არცუე ისე სა-სამოგინაო სამი კოლეჯების გავლა უნებია, მაგ-რამ რას იზამ. საუბარში გაეღუთი გზა და სოფლის შესასვლელში გზის ორასათუღანა შენობისთან შეე-ჩერდით. ჩენის გზის არაფერი იყო დასაწყობი სა-სოფლო საბჭო.

— ძია კაცო, სასოფლო საბჭო აქ არის?— შე-ვიკითხეთ ერთ მოზუტს. „არა, შელო, ეს კერძო სახალია. სასოფლო საბჭო თუ გინდათ, ზემოთ ადით, სოფელში და სპარასთან სამკითხელო იფიფიეთ, იქ გეტყვიან, სადკ არის.

— ჩენს სასოფლო საჭო გვიდა, და, სასოფ-ლო საბჭო.— სასოფლო გაფიქრებო მიხვდა, რად-გან ვიფიქრეთ ყურბა მატყუარი.

— სწორედ მაგას მიახსენებთ, სამკითხელო და სასოფლო საბჭო ერთი იოხაში მოათესებულა და გაფიქრებო მიხვდა.

ღარიგება აფხაზე

მშობლები ამას წინა თბილისის ქუჩებში ტაქსი მგზავრობამ დაარწყვეს, რომ გამოცდილების გაზარება ზოგჯერ კაცს მთავარ ღირებუბაზე უნებს. მე იმ გამოცდილებაზე მოგახსენებ, რომელი თბი-ლისის მძღვის სამმართველოს ტელბო, მუკავალდებო მოხლა ბაქ-რობის სამმართველთან. მოგახსენებ, ეს უკანასკნელი მთავარ ზამ-თარში ჩამსქელს ზაფხულში გვიგავსაში სოდა, მიღლის სამმარ-ველის სწრაფ ეს მოსწონებია და ზამთრის დროებებს განაჯარობს პაპანაგოთა გავსეფის.

მიღი ახლა ფრჩხილები გაყვანა, რომ ეს ჩემი სიტყვი იმ და-რიგებისაგან უკანადა არ ვერქნის.

შეუძრის მოედანთან ჩენი ტაქსი გაატრეს და მე და ჩემ მძღოლს ლურჯი დესტრალი პანთი დასველი ასეთი დარგება მოგახსენებ: «ამანაკაოქმობლებო! შენოღობსა ზამთრის ბერობში, განსაკუთრებით წვიმის, ბურუსის, თოვლისა და მოწინის დროს თბილისის ქუჩებში და მოდგნებზე საგრობოლად ძნელდება ტრანსპორტისა და ფტობი მოსა-რეულბა მორბობა...» ციტა ტექსტი ყველა ასე გვიგავებდნენ: «გან-სოფელი, რომ მანქანის გატრება სველ დათოვლად და მოწინელ ტვა-ნიფილზე სავრთობლად უფრო ძნელია, ვიდრე მზარა მოსდაცლებულ გზატკეცილზე...» (ბატონი ყველგან დასტოლა).

ხელს მწერდა თბილისის საქალაქო საბჭოს აღმასკომის მძღვის სამმართველო.

ჩენმა მძღოლმა ეს დარგება გულდასმით ჩაიკითხა, დარიგების გახლოში თორღეუ მითითბა— 23 ნოემბერი 1958 წელა— სივსტისგან პატარბულ შეხებზე დეარად ჩამოინდინი თოვლი მოიწინებდა და მგინი მძღვის სამმართველო მასმართველი ამტრება:

— ზამთრის ყინვა არ მშინებია.

— ფე არ გობადე, მანამ წვიგავა.

მიღი და გაბატონე ჩემი მძღოლი, თუ უღვეანდელ პაპანაგოთა მარანდელ უნდა არ აზნებს.

იმ მძღოლს დავაღობებ: მ. ჯანაშვილი

სასოფლო საბჭო და სამკითხელო მართლაც ერთ ბატარა თათბი ამოვიგინებო. მთავარზე წი-გნები და გარებები იყო დაწყობილი. მკითხელები-დან მხოლოდ სამკითხელოს გავიღ აღმინდა დ-ღეობა, საბჭოს მუშაგები იქ არ იყვნენ, აღბათ ცილობაზე ხელი არ შეუშალან სამკითხელოს მუ-შაბას. ისე, კაცმა რომ თქვას, აქაური საბჭოს თავიდადმარე დახალგაზრდა კაცი უნდა იყოს, რადგან ყველ დელოთ (თუკი ის, სერიფი, დი-ლის ცხადებდა საშუაზობ) უკურალ-გახტებოთი გაწყობილ მაგიდა ხვებია.

ჩენს სხვა მზრივაც გვიანტერესებდა თავივლო-მართის გაცნობა. გვიანდად გავცემო, როგორც შედეგი მოქცეა სასოფლო საბჭოსა და სამკითხე-ლოს მუშაგია შემოქმედებით თანამეგობრობას, მაგრამ ამის საშუალება ამგამად არ გვექონდა და სამკითხელოს გავცეს ვიფიფიეთ, როგორც უნდა დაეკავშირებოთ თბილისს.

— ბატონო, თუ ხელი გავტო, სხვით, გურ დაორეკეთ ტექნოპლას, ტექნოპლა მოგეცემა კასმა, ესაქ მოგეცემა თბილისის, თბილისის შეგარებოთ, კასმი დაფიქრებულების გარეგს და, თუ იქვე ვინმე აღმინდა დ-ღეობა, თვეში სპეც გავეყოფილა ჩაითთბება,— ვიპასუხა ჩენმა ერთდღობადა მას-პინძედა.

ერთი საათი გეიტრალივე ძველ მეარუნსავით ტელეფონის სასოფლო და, როგორც იქნა, დაფიქრებო-რიდ ტექნოპლას და ვიზოვე კასმა შეერთება.

— ბატონო, დილის აგეთ ვერეკე კასს და ჯერაქ

ნ. ნანიანი

ნ. ნ. ქიქიაშვილია

— გახედ, თავმჯდომარე, ჩენს მეზობლებს რა პურის ყანები აქვთ, ყოველდღე გახტებოთ სწორენ. — ერთი-ორ დღეში მაგასაც აიღებენ და, მერე ჩასაც დასწერენ, იმა-საც ენახა.

ახალგაზრდა მოწიწებით უახლოვდება მაგიდას.
— გამარჯობათ, ბატონო...
— დაბრძანდით! — ესალმება საქმეებში გართული რედაქტორი.
— ლექსები მოვიტანე, მე...
— მაჩვენეთ!
პოეტი აწვდის.
— ერთ კვირაში გამოვიარეთ!
მეორე კვირას რედაქტორს არ ეცალა. მესამისათვის დაიბარა. მერე მეოთხეზე გადაუდო, მეოთხედან მეხუთეზე... ხან კრება, ხან თათბირი, მოსკოვი, შეხვედრები, შევებულება... და მიიწურა წელი.
მეორმოცივე წარსდგა.
რედაქტორი ნერვიულობს.
— კმ...
ახალგაზრდა ხან ფითრდება, ხან წითლდება...
რედაქტორი თაბახს დაუბრუნებს და ერთგვერდიან ლექსზე უთითებს:

— შედარებით არა უშავს, ღიმდამიანია, გამოიყენებთ, თუ ამ ნომერში არა, მეორეში მაინც...
ყიდულობს მეორე ნომერს.
— საქმეში ხარ? — ბუტბუტებს თავისთვის.
ალბათ ახლაც დაავიწყდა რედაქტორს.
— ... ვერ მოვიცალე, შემდეგ ნომერში უთუოდ იქნება, — მერამდინედ პირდება იგი.
გადის მესამე წელი, იგივე ბასუბი, იგივე იმედები...
ყურებჩამოყრილი პოეტი ზის და ფიქრს მისცემია.
...
ილიას ტომეულს გადაშლის და კითხულობს:
«... ჩვენი პატარა მეგობრები ნუ გვიწყენენ პირდაპირ ნიტყვას, პირდაპირი სიტყვა ჯობია ტყუილუბრალო წაქეზებას...
... ეგ ჩვენი მოვალეობაა, მართალია მეტად უსიამოვნო, შემაწუხებელი, მაგრამ მაინც მოვალეობაა...»
ვის დაუჯეროს — ილიას თუ რედაქტორს?

მეგობარი

ვინა ვარ?

ეს კაცი ოპერის თეატრის სალაროდან გამოვიდა.
— შეათე კი არა, შეასედ რომ ჩამოხვიდე თბილისში, ამ საქმეს მაინც არაფერი ეშველება! — ჩაიბუზუნა სახე-ალეწილმა და ტროლეიბუსის გაჩერებასთან შედგა.
გამოჩნდა თუ არა ტროლეიბუსი, დაწინაურდა, მაგრამ ჯეროდ მიმწყდარმა ხალხმა უკან გადმოსიროლა და დარჩა...
სულ მალე ავტობუსი მოვიდა. ახლა წინა კარებიდან სცადა ასვლა.
— მოქალაქე, მოითმინეთ, გაატარეთ ინვალიდები, — გზა გადაუღობა კონდუქტორმა.
— ეს ავტობუსიც «ოტელოს» ბილეთი არ გამიხდა? — გაჯავრდა იგი, ამკერადაც დარჩა.
მაგრამ აი, კვლავ მოვიდა ავტობუსი. ჩვენი ნაცნობი ამო-მტუხა ბრვე ვაჟკაცს და წინა კართან მიჰყვა. ის იყო საფეხურზე უნდა შემდგარიყო, რომ კარმა გაიტკაცუნა.
— გააღე, გააღე, მე შენ გეუბნები, ეს დევიდო კაციც ინვალიდია? — ბრაგაბრუვი აუყენა კარებს.

— რა გაყვირებს?! — გამოყო თავი ფანჯრიდან კონდუქტორმა. — ვერა ხედავ, რამხელა ვარსკვლავი კილია გულზე?
— მეც ეს იმას ნიშნავს, ჯანიც ერჩის და ღონეც!
ამ დროს ავტობუსს ტროლეიბუსი მიადგა. ჩვენმა ნაცნობმა ჩხუბს თავი ანება და კარებს ეძგერა. მოხუცი ქალი გაატარა. მერე ახალგაზრდა ქალს მისცა გზა, რომელსაც თოთო ბავშვი აეტატებინა ხელში და ის იყო თვითონაც უნდა მიჰყოლოდა, რომ ტროლეიბუსის მძღოლი გადაეღობა.
— რა უფლებით ამოღისხართ წინიდან? ვინა ხართ?
— ვინა ვარ? ვინა ვარ და ჭაბუკიანი? — შეპყვირა ჩვენმა ნაცნობმა და ხელით მიიშორა მძღოლი.
ტროლეიბუსის მძღოლმა გაოცებისაგან ბირი დაალო:
— მობრძანდით, დაბრძანდით, სადაც გენებოთ, იქ წაგიყვანთ.
ჩვენი ნაცნობი სკამზე მედიდურად წამოჯდა, გახვით-ქული შუბლი შეიმშრალა და ახარხარებულ ხალხს აჰყვა:
— ჰა, ჰა, ჰა, არც ამას უნახავს «ოტელო»? თურმე, მე მართო არ გყოფილვარ.

გულბიდა

ნახ. გ. ფირცხალავასი

მოდითი დაბრძანებულნი

ადამიანი დედამიწაზე მოსიარულე ცხოველებს შორის ყველაზე გონიერი და საყვარელი არსებობს. თუ ადამიანი პროფესიით ვეჭილია და სხვა ადამიანთა ინტერესებს იცავს, მით უფრო საყვარელია. ალბათ ამიტომ შეიყვარა ტრამვაის სამმართველოს კონდუქტორმა ტატიანა კრუპინამ კალინინის რაიონის იურიდიული კონსულტაციის ადვოკატი ვლადიმერ წერეთელი, 1956 წელს მიიყვანა თავის სახლში და უთხრა: — შენ ჩემი საყვარელი ხარო. გიჭი უნდა იყო კაცი, რომ ვინმემ გითხრას, საყვარელი ხარო და პროტესტი განუხადო. ჰოდა, იფიქრა ვლადიმერმა, ეს რა საყვარელი ვინმე ვყოფილვარო და მოუხშირა და მოუხშირა დურგლის ქუჩაზე № 20-ში სიარულს. მერე ვლადიმერ წერეთელმა, როგორც ვეჭილმა და იურისტმა, განაჩენი გამოუტანა ამ სახლის პატრონს მარიამ უშაკოვას, შეამწყვდია ოთახში, ტატიანა კრუპინას ორსაწლიანი სარეცელი დერეფანში გარდღივად დადგა, წამოწვა ზედ, ტატიანა სულში ჩაიხუტა და უშაკოვას უთხრა: სანამ მე საყვარლის მოვალეობას ვსრულებ, ფეხი არ გამოდგა შენი ოთახიდანო.
იყვირა უშაკოვამ, ამას რას სჩადით, რას მაყურებინებთ ამ ხნის ქალსო!
ტატიანა კრუპინას, როგორც ყველა მოკვდავს, ერთი მამაკაცის უფლება აქვს, ამას თვითონ ამბობს და ეს მისი პირადი საქმეა, მაგრამ გარდა ამ პირადი საქმისა, ტატიანას კიდევ გააჩნია პირადი საქმე, რომელშიც 1951 წლიდან დღემდე 21 საყვედური და გაფრთხილება წერია, მაგრამ ის კი არ წერია შიგ, რომ ტატიანა კრუპინა როდესაც უშაკოვას გერს ედუარდს გაყვა ცოლად, პირველ ქმარად არ იყო განქორწინებული და ამრიგად მისი მეორე ქორწინება არ შეიძლება კანონიერად ჩაითვალოს და ტყუილა სცემს ქალბატონი ტატიანა მარიამ უშაკოვას დღეგამოშვებით, ტყუილად უმწარებს სიცოცხლეს და ტყუილად ელოდება მარიამის გარდაცვალებას და მისი ბინის ხელში ჩაგდებას.
ეს ჩვენზე კარგად წერეთელმა უნდა იცოდეს, როგორც იურისტმა, მითუმეტეს, რომ ასეთი საყვარელი ადამიანია. თუმცა, როგორ არ იქნება საყვარელი, როდესაც ოთხი შვილი და მეუღლე სახლში უზის, სიყვარულის გარეშე კი ამხელა ოჯახის შექმნა არცთუ ისე ადვილია.
არა, მორცხვი კი არის წერეთელი; დერეფანში რომ ბავშვები, ან მეზობლები შემოვლენ, წითლდება და კარადის უკან იმალება. მეტი რა ქნას, კარადაში ხომ არ შეძებნება? არა და, სიყვარული დიდი შეჩვენებული ამბავია, ყველაფერზე ხელს აგაღებებს — სინდისზეც, ნამუსზეც, ოჯახზეც და ვინ იცის კიდევ რაზე.
ხომ ასე ცუდი კაცი ჰგონიათ წერეთელი ტატიანას მოშურნეებს, იგი მაინც საყვარელია, და ისეთი საყვარელი, რომ დურგლის ქუჩის და მის გარშემო ყველა ქუჩის მცხოვრები დიდი და პატარა სიყვარულით სიძეს ეძახის.

უკრაინა სპარზუა

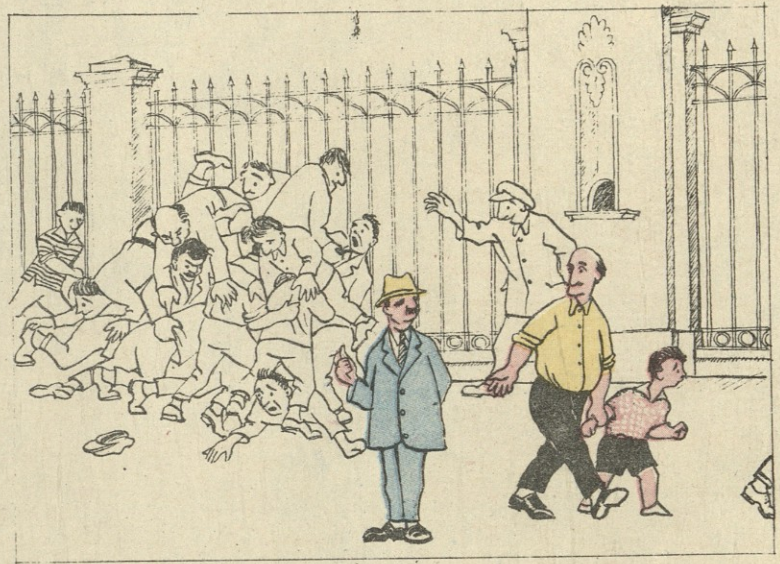
მრავალი წელია ბათუმშიც არსებობს ერთი თითო საჩვენებელი სტადიონი. როგორც ყველა სტადიონზე, აქაც დგას ძეგლები, რომლებიც უნდა აღნიშნავდნენ საფეხბურთო მოედნის კარებს. როგორც ყველა სტადიონს, ამასაც გარს არტყია რკინის კაპიტალური ღობე (აღბათ ზედ ბევრი კაპიტალიც დაიხარჯა); როგორც ყველა სტადიონს, მასაც გააჩნია დარუბანდის კარის ტოლა რკინის ქიშკარი. ერთის სიტყვით, ყველაფერი, რაც კია საჭირო,—არის. აკლია მხოლოდ ერთი წერილმანი: მოწყობა.

როგორც სურათზე ხედავთ, სტადიონი ველური გვირილების პლანტაციადაა ქცეული, თუმცა, რა თქმა უნდა, აჯობებდა რაიმე კულტურული მცენარე მოეშენებინათ. ცოდვას ვერ ვიტყვით და ასეთი ცდაც იყო: ერთ დროს იქაურობა გადაუხნავთ კიდევ, მაგრამ რატომღაც საქმე ბოლომდის არ მიუყვანიათ. ამბობენ, შარშან მუშებს უთქვამთ, ამისთანა საპამიდორე მიწა აფუსუსია ცდებოდესო და ნებართვა უთხოვიათ, მაგრამ უფროსებს ცივი უარით გაუსტუმრებიათ.

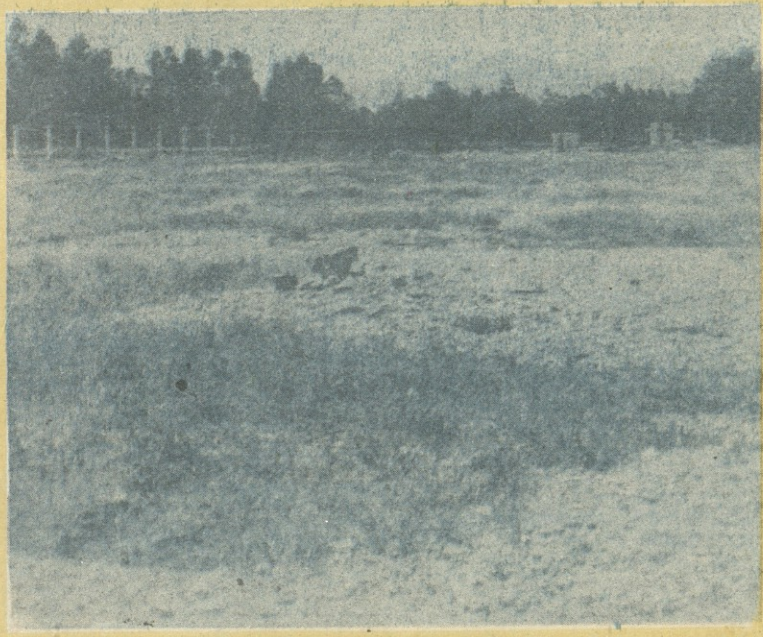
ისე გვირილების პლანტაციაც კი შვენის ხვევრდოვან ბათუმს, მაგრამ ზოგიერთებისა და აგრეთვე ჩვენის აზრით, სასტადიონე მიწა სტადიონად რომ გამოეყენებინათ, ის აჯობებდა.

ნახ. გ. შარაშიძისა

— რაღას უდგახარ? საცაა თამაში დაიწყება!
— ამხანაგს ველოდები — ზედმეტ ბილეთს ყიდის

განსხარება

ფეხბურთის გულშემატკივრები იტყობინებიან, რომ ა. წ. საფეხბურთო სეზონში თბილისის „დინამოს“ სტადიონის აღმოსავლეთ ტრიბუნის მეორე იარუსის პირველი რიგის ასმეოცე ადგილი უგზო-უკვლოდ დაიკარგა.

გულშემატკივრები უმორჩილესად თხოვენ სტადიონის ადმინისტრაციას, რომ მოძებნონ აღნიშნული ნომერი, ან, უკიდურეს შემთხვევაში, ამ ადგილზე მომავალში აღარ გაყიდონ ბილეთი, რადგან, როგორც გულშემატკივრები ამბობენ, სტადიონზე ისედაც სივიწროვეაო.

რედაქტორი—ნიკო შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, თ. კელიძე.

საქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 69. ტელეფონები: რედაქტორის—3-76-69, საერთო განყოფილების—2-13-29.

გამომც. № 16. ხელმოწ. დასაბ. 4/VIII-1959 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. ავტორებს ხელნაწერები არ უბრუნდებათ. შეჯ. № 965 ფუ. 00656. ტირ. 40.000.

იაპონიის მთავრობის უგუნური პოლიტიკის შედეგად მზადდება ამერიკა—იაპონიის ახალი ხელშეკრულება, რომელიც სავსებით უმორჩილებს იაპონიას ამერიკის იმპერიალისტური წრეების გეგმებს.

72-100

საქართველოს
განმანათლებლო
საზოგადოებრივი
ცენტრის ბიბლიოთეკა

საქართველოს სსრ საბჭოთა კავშირის
488
20/111 573

ნახ. გ. ლომიძისა

ხელშეკრულება, რომელიც ხელებს უკრავს იაპონიას